
a vzhledem k tomu, že se evidentně vracel k hladině, je pravděpodobné, že byl podstatně hlouběji. Nejvíce žraloků se vydává do hlubin v rovníkových oblastech. U pobřeží západní Afriky registroval batyskaf FRNRS-3 neznámý druh žraloka v hloubce 3962 metrů.

Některé druhy žraloků patří k vynikajícím plavcům, jiní si žijí poklidně u dna. Žraloci jsou schopni žít delší dobu i ve sladkých vodách řek a jezer.

Nejznámějším druhem pronikajícím do sladkých vod řek a jezer je žralok bělavý čili býčí, který byl zastížen více než 3000 km od moře.

Se žraloky se můžeme setkat v mořských vodách celého světa. Obývají teplé tropické vody, vody mírného pásma, ale nevyhýbají se ani studeným vodám Arktidy a Antarktidy. Některé druhy jsou, co se týče rozšíření, vázány na určité oblasti, ale spousta druhů nemá žádný stálý domov.

Četné druhy mívají velké geografické rozšíření, jako například ostroun obecný, žralok modravý, žralok dlouhoploutvý, žralok tygří, žralok bělavý, kladivoun bronzový, žralok veliký, žralok mako a žralok liščí.

Žralok černocípý (*Carcharhinus limbatus*) připlouvá do mělkých vod útesu Walkers na Bahamách. Snímek Harald Baensch

Vzdálenost, kterou žraloci při takových výpravách absolvují, může být někdy enormní. Vědci předpokládají, že poměrně malý druh žraloka svět-loun dvoutrnný urazí denně z hlubin moře k vodní hladině až 1500 m.

Na potravní chování žraloků a jejich lovecké aktivity má dále vliv ryt-mus přílivu a odlivu.

Některé druhy, jako žralok hnědý, připlouvají lovit k pobřeží v době nej-vyššího přílivu. Žraloci černocípí a žraloci srpoploutví, obývající australskou Velkou korálovou bariéru, se vydávají lovit do mělkých lagun naopak v době odlivu.

Žraloci bílí ve vodách ostrovů South Farallon Islands v Kalifornii stupňu-jí své lovecké aktivity poblíž kolonií rypoušů severních v době vrcholícího přílivu, protože tehdy je ve vodě nejvíce zvířat. Je to dáno tím, že velmi po-četné kolonii rypoušů na ostrovech South Farallon Islands se v době přílivu se stoupající vodou značně zvětšuje jejich životní prostor.

Žralok Perézův (*Carcharhinus perezii*) – zástupce čeledi modrounovitých (*Carcharhiniadae*), která je považována za skupinu s noční aktivitou.

Snímek Alberto Galluci.

Fascinující výskok žraloka bílého (*Carcharodon carcharias*) v zátocě False Bay v jižní Africe, dokumentovaný expedicí mořských biologů a výzkumníků, organizované Alessandrem De Maddalenou a výpravou Apex Shrak.
Snímek Alessandro De Maddalena

Vždy, když člověk vstupuje do vod, kde jsou nebo mohou být přítomny nebezpečné druhy, je na místě myslet na náležitá bezpečnostní opatření.

Každý z pozorovatelů musí k těmto zvířatům přistupovat s obezřetností. Fotografování a filmování žraloků je důležité pro další vyhodnocování dat. Sledování života žraloků pod hladinou není úplně běžné, ale pravidelně se děje např. u žraloků modravých když loví olihně u pobřeží Baja California.

K získávání údajů týkajících se chování žraloků, jejich vzájemných vztahů, strategie a častosti lovu využívají odborníci pásků s vysílačkami upevněnými na kůži nebo dokonce v těle žraloka. Z analýzy přijatých signálů jsou pak schopni získat informace o rychlosti jejich pohybu, hloubce ponoření, teplotě okolní vody, ale třeba i o teplotě v žaludku žraloka.

Jestliže se podaří žraloka označit akustickou vysílačkou, jsou vědci schopni zachytit signály pomocí hydrofonu a žraloka rychle vyhledat. Radiové přístroje vysílající signály přenášené satelitem umožňují automatické sledování označených žraloků dlouhou dobu, obvykle od šesti měsíců až po jeden rok. Všechna nashromážděná data o sledovaném jedinci se ze satelitu přenášejí rovnou do počítače, kde jsou pak pomocí speciálních programů vyhodnocována.

V jihoafrických vodách vyskakují žraloci bílí (*Carcharodon carcharias*) s velkou razancí nad hladinu. Snaží se tak objevit lachtany pohybující se na hladině.
Snímek Claudio Perotti.